

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7CdoR/4/2026
Identifikačné číslo spisu:	1621202264
Dátum vydania rozhodnutia:	31.03.2026
Meno a priezvisko:	JUDr. Martina Valentová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:1621202264.3

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci starostlivosti súdu o toho času plnoletú U. G., narodenú XX. U. XXXX, bývajúcu u matky a maloletú G. G., narodenú XX. C. XXXX, bývajúcu u matky, v konaní zastúpených procesným opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Bratislava, Vázovova 7, detí matky Mgr. G. V., narodenej XX. C. XXXX, R., E. XXXX/XX, a otca Ing. G. G., narodeného XX. C. XXXX, R., L. XX/X, právne zastúpeného Advokátskou kanceláriou VERIONS, s.r.o., IČO: 47239441, Bratislava, Radvanská 21, o uložení výchovného opatrenia, vedenej na Mestskom súde Bratislava II pod sp. zn. B1-7P/1/2021, o dovolaní otca proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 02. júla 2025 č. k. 12CoP/12/2025-1267, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Trnave z 02. júla 2025 sp. zn. 12CoP/12/2025 z r u š u j e a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Pôvodne Okresný súd Bratislava I - aktuálne Mestský súd Bratislava II (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 03. marca 2022 č. k. 7P/1/2021 - 530 návrh otca na uloženie výchovného opatrenia zamietol (výrok I.) a rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania (výrok II.).

1.1. Návrhom na uloženie výchovného opatrenia sa otec domáhal uloženia povinnosti maloletým U. a G., ako aj ich matke podrobiť sa odbornému psychologickému poradenstvu v trvaní dvanásť mesiacov, v rozsahu najmenej jednej hodiny každý kalendárny týždeň, za účelom odstránenia odmietania otca, starých rodičov a maloletých súrodencov Y. a G. maloletými, obnovenia osobného styku medzi maloletými a otcom vrátane starých rodičov a ich maloletých súrodencov, a nápravy následkov dlhoročného odlúčenia otca, starých rodičov a detí a konfliktov v rodine, ktoré maloleté v dôsledku ich rozvíjajúcej sa psychiky nie sú schopné vo vnútornom prežívaní sami zvládnuť, a tým pomôcť maloletým prekonať ich negatívne pocity, vyrovnať sa s nimi a napraviť aj ich zjavne narušené vzťahy k otcovi, starým rodičom a maloletým súrodencom. Vo vzťahu k matke žiadal výchovné opatrenie uložiť aj za účelom odstránenia komunikačných problémov medzi rodičmi vyplývajúcich najmä z jej výrazne

negatívneho vzťahu k otcovi manifestovaného aj pred maloletými a za účelom pomoci matke pochopiť a akceptovať fakt, že vo výchove a individuálnom osobnostnom vývoji maloletých má otec, starí rodičia a maloletí súrodenci nezastupiteľnú úlohu, čím môže dôjsť tiež k zlepšeniu riešenia problémov a konfliktov, ktoré sa nebudú prenášať na maloleté a k zmierneniu tenzie medzi rodičmi. Matke žiadal uložiť i povinnosť zabezpečiť účasť maloletých na realizácii výchovného opatrenia.

1.2. V súlade so všetkými zistenými skutočnosťami súd prvej inštancie dospel k jednoznačnému záveru, že tento domnelý záujem maloletých detí nezodpovedá skutočnému záujmu maloletých detí a vzhľadom na zistenú situáciu týkajúcu sa prežívania maloletých detí, ich odmietavého postoja k otcovi by bolo zrejme takéto rozhodnutie nevykonateľné bez vážneho zásahu do psychického stavu oboch maloletých detí. Súd prvej inštancie návrh ako nedôvodný zamietol.

1.3. O nároku na náhradu trov konania rozhodol odvolací súd podľa § 52 zákona č. 161/2015 Z. z. Civilný mimosporový poriadok (ďalej len „CMP“) tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania.

2. Krajský súd v Trnave (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom 31. januára 2024 č. k. 12CoP/24/2023-1067, sp. zn. 12NcP/2/2023 uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré napadol otec odvolaním, potvrdil (výrok I.) a rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania (výrok II.). Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že nebola splnená hmotnoprávna podmienka uloženia výchovného opatrenia, keďže nebolo preukázané, že to vyžaduje záujem maloletých detí.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej ako „dovolací súd“ alebo „najvyšší súd“) o dovolaní otca rozhodol dňa 12. decembra 2024 uznesením sp. zn. 7CdoR/12/2024 a rozsudok odvolacieho súdu sp. zn. 12CoP/24/2023 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Dovolací súd vo veci konštatoval existenciu dôvodu prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“). V podstatnom dovolací súd uviedol, že odvolací súd iba všeobecne konštatoval preskúmateľnosť napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, bez zaoberania sa „rozsiahlymi“ a podľa dovolacieho súdu v nich aj „podstatnými“ odvolacími dôvodmi otca.

4. Po zrušujúcom uznesení dovolacieho súdu rozhodol odvolací súd rozsudkom dňa 02. júla 2025 č. k. 12CoP/12/2025-1267 tak, že uznesenie súdu prvej inštancie potvrdil (výrok I.) a žiadnemu z účastníkov nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania (výrok II.).

4.1. Odvolací súd v odôvodnení rozsudku uviedol, že za účelom zistenia skutočného stavu veci bolo potrebné v odvolacom konaní zistiť názor maloletých na situáciu v rodine, ich vzťah k otcovi a ostatným členom rodiny otca a možnosť uloženia výchovného opatrenia. Vzhľadom na to, že maloleté deti nesúhlasili so zverejnením obsahu z vykonaného pohovoru, ako aj na dlhodobu nepriaznivú rodinnú situáciu, výrazne napäté vzťahy medzi maloletými a otcom, zhoršený psychický stav maloletých, dospel odvolací súd k záveru, že v najlepšom záujme maloletých je nesprístupnenie obsahu z vykonaného pohovoru. Procesné právo rodičom v zmysle § 98 ods. 2 CSP tak podľa odvolacieho súdu muselo ustúpiť najlepšiemu záujmu ich maloletých dcér.

4.2. Odvolací súd o návrhu otca na pripustenie zmeny návrhu na začatie konania nerozhodoval dôvodiac tým, že súd v konaní o výchovnom opatrení nie je návrhom viazaný, výrok rozhodnutia súdu sa viaže na výsledky dokazovania a ich právne posúdenie.

4.3. V doplnení odvolania z 30. júna 2025 otec navrhol pribratie ďalších účastníkov konania - maloletých súrodencov G., Y. a M. G., ako aj starých rodičov G. a C. G.. Odvolací súd návrhu nevyhovel s tým, že otcom navrhované výchovné opatrenie má len výrazne v širšom rozsahu vplyv aj na nevlastných súrodencov maloletých detí U. a G. a ich starých rodičov, no nestávajú sa účastníkmi konania, keďže sa nekoná priamo o ich právach a povinnostiach.

4.4. Odvolací súd nevyhovel ani návrhu otca na vykonanie výsluchu maloletých detí. Obe maloleté by podľa odvolacieho súdu mohli byť výsluchom na pojednávaní vystavené neprimeranej psychickej záťaži. Názor maloletých bol náležite zistený v rámci vykonaného pohovoru, s obsahom ktorého boli rodičia maloletých v stručnosti riadne oboznámení na pojednávaní.

4.5. Otec v doplnení odvolania z 21. decembra 2022 vzniesol námietku zaujatosti zákonného sudcu Mgr. Róberta Bradača, PhD. a to vzhľadom na jeho postup a vyjadrenia po rozhodnutí vo veci v rámci vyjadrenia sa k ústavnej sťažnosti. Odvolací súd mal za preukázané, že otec tvrdenú zaujatosť vyvodzuje

len z vyjadrení zákonného sudcu a maloletými deťmi vo veci sp. zn. 3P/57/2017 po rozhodnutí danej veci. Odvolací súd uviedol, že prezentované námietky zaujatosti sa týkajú postupu súdu v inom konaní. Konštatovanie sudcu, že „otec neprešiel žiadnou sebareflexiou“ je podľa názoru odvolacieho súdu irelevantné a nepreukazuje, že by vzťah sudcu k otcovi dosahoval takú intenzitu a povahu, že by sudca nebol schopný nezávisle a nestranne rozhodovať. Dodal, že subjektívna nespokojnosť otca s právnym názorom a rozhodnutím súdu nie je objektívnym dôvodom pre vylúčenie, resp. vyslovenie pochybnosti o nezaujatosti sudcu. Odvolací súd poukázal tiež na záver najvyššieho súdu v uznesení sp. zn. 7CdoR/12/2024, že v prejednávanej veci nebol daný reálny dôvod pochybovať o nezaujatosti uvedeného sudcu.

4.6. V súvislosti s námietkou zaujatosti otca voči sudkyňi Mgr. Kataríne Škultétyovej odvolací súd poukázal na to, že keďže napadnuté uznesenie, ktoré je predmetom prieskumu odvolacieho súdu, vydal sudca Mgr. Bardáč, PhD., pričom sudkyňa Mgr. Škultétyová vo veci zatiaľ nekonala a nerozhodovala (keďže spis jej bol pridelený až po podaní odvolania zo strany otca) a ani vzhľadom na výsledok tohto odvolacieho konania konať a rozhodovať už nebude, nie je dôvodné o ďalšej námietke zaujatosti otca uplatnenej voči Mgr. Škultétyovej rozhodovať.

4.7. Odvolací súd, v zhode so súdom prvej inštancie a s vyjadrením kolízneho opatrovníka, v podstatnom konštatoval, že pri riešení aktuálnej situácie nie je vhodná odborná intervencia spočívajúca v pomoci pri budovaní kultivovanej a konštruktívnej komunikácie a korektných vzťahov formou nariadeného výchovného opatrenia. Dodal, že nie je v záujme maloletých ani uloženie výchovného opatrenia vo vzťahu k starým rodičom a ďalším súrodencom maloletých. Obe maloleté deti explicitne odmietajú psychologické poradenstvo a toto si spájajú so vzťahom k otcovi a rozhodne nie je v ich záujme, aby boli nútené podrobovať sa odbornému psychologickému poradenstvu. Odvolací súd stotožnil so súdom prvej inštancie aj v tom, že uloženie samostatného výchovného opatrenia matke by nemalo žiaden zmysel.

4.8. K námietke otca o odbornej spôsobilosti Mgr. W. z Centra pedagogicko-psychologického poradenstva a prevencie Malacky a Ing. Mgr. L. z Iniciatívy Inakosť, odvolací súd v zhode s názorom súdu prvej inštancie uviedol, že v kontexte znalostí, ktoré títo odborníci majú po komunikácii s maloletými, sú oprávnení posúdiť potrebu odborného poradenstva.

4.9. Námietku otca týkajúcu sa porušenia práva na spravodlivý proces z dôvodu neoznámenia mu vyjadrenia sa maloletých detí súdom prvej inštancie považoval odvolací súd za nedôvodnú. Zverejnenie výpovede maloletých detí by totiž podľa odvolacieho súdu mohlo vyeskalovať už aj tak negatívny vzťah medzi otcom a maloletými dcérami, ktoré by mohli byť vystavené prípadnému nežiadúcemu tlaku zo strany otca.

4.10. Ďalšie odvolacie argumenty otca odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej za nerozhodné, bez potreby sa nimi osobitne vysporiadať.

4.11. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle § 52 CMP tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

5. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal otec (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzoval z ustanovení § 420 písm. e), f) a § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

5.1. V zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. e) CSP dovolateľ namietal zaujatosť sudcu Mgr. Róberta Bardáča a sudkyň Mgr. Kataríny Škultétyovej, JUDr. Kataríny Slováčkovej, JUDr. Ľubice Bundzelovej a Mgr. Andrey Hadnagyovej. Zaujatosť sudcu Mgr. Bardáča otec vzhliadol vo verbálnych excesoch sudcu voči jeho osobe, čo malo podľa neho aj vplyv na zaujatý postup sudcu (nedostatočne realizovanie dokazovania a dôkazov, nesprávne hodnotenia výchovného pôsobenia matky a vyjadrení otca vo vzťahu k matke, nesprávne právne posúdenie a porušenie práva na spravodlivý proces). Zaujatosť sudkyne Mgr. Škultétyovej otec vzhliadol v tom, že nepredložila odvolaciemu súdu jeho dovolanie proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 11CoP/339/2017 a dovolanie proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 11CoP/445/2021. Rovnako poukázal aj na verbalizovanie jej negatívneho postoja voči osobe otca počas pojednávania v danej veci. Tvrdenú zaujatosť sudkyň odvolacieho súdu JUDr. Slováčkovej, JUDr. Bundzelovej a Mgr. Hadnagyovej, dovolateľ demonštroval prostredníctvom obsahu časti zvukového záznamu z pojednávania dňa 02. júla 2025, z ktorého bol zrejmý negatívny postoj uvedených sudkyň voči jeho osobe. Z tohto dôvodu dovolateľ uplatnil dňa 09. júla 2025 voči uvedeným sudkyňiam námietku zaujatosti, o ktorej rozhodol najvyšší súd dňa 22. júla

2025 uznesením sp. zn. 7Nc/2/2025. Najvyšší súd predmetným uznesením tieto sudkyne vylúčil z ďalšieho prejednávania a rozhodovania.

5.2. V zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP dovolateľ namietal, že odvolací súd nijako nereflektoval na skutočnosť, že predmetom súdneho konania sú okrem jeho (otca), matky a maloletých U. a G. G., tiež práva starých rodičov maloletých - Ing. C. G. (ktorý XX. O. XXXX zomrel) a Ing. G. G., CSc. a súrodencov maloletých - G. G., Y. G. a M. G.. Odvolací súd s uvedenými osobami nekonal ako s účastníkmi konania, čím podľa dovolateľa došlo k porušeniu ich práva na spravodlivý proces v intenzite spôsobilý založiť dôvodnosť predmetného dovolacieho dôvodu. Námietku podporil odkazom na zrušujúce uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 7CdoR/12/2024. Najvyšší súd vyslovil nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku odvolacieho súdu z dôvodu, že odvolací súd otcovi nevysvetlil, ako sa pri rozhodovaní vysporiadal s naplnením princípu najlepšieho záujmu všetkých súrodencov G. navzájom a prečo zamietol návrh na nariadenie výchovného opatrenia vo vzťahu k náprave zjavne narušených vzťahov medzi maloletou U. a G. s ich súrodencami (ktorí pochádzajú zo súčasného otcovho manželstva) a tiež s ich starými rodičmi. Otec ďalej namietal nesprístupnenie zvukového záznamu z pohovoru s maloletými, nevykonanie výsluchu maloletých, nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu a posúdenie kolízie záujmu viacerých maloletých. Dovolateľ pod predmetný dovolací dôvod subsumoval tiež otázky, ktoré duplicitne formuloval aj pri argumentácii uplatnenia ďalšieho dovolacieho dôvodu.

5.3. Právnych otázok v súvislosti s dovolacím dôvodom podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP sformuloval dovolateľ viacerou:

a) „Je v rozpore s právom účastníka konania na spravodlivý súdny proces, ak súd vo veci neumožnil výsluch maloletých (výsluch maloletých ako účastníkov konania, teda nie pohovor s maloletými podľa ust. § 38 CMP) s možnosťou ostatných účastníkov konania klásť im otázky, ak sú maloleté dostatočne vyspelé, ba dokonca trestnoprávne zodpovedné?“

b) „Je možné výchovné opatrenie podľa ust. § 37 ods. 2 zákona o rodine maloletým uložiť iba za splnenia podmienok uvedených v ust. § 37 ods. 1 zákona o rodine, alebo je uloženie výchovného opatrenia podľa ust. § 37 ods. 2 zákona o rodine podmienené len tým, že uloženie výchovného opatrenia je potrebné v záujme maloletých?“

c) „Možno pri posudzovaní splnenia podmienky „záujmu maloletých“ v rámci rozhodovania súdu o návrhu na uloženie výchovného opatrenia podľa ust. § 37 zákona o rodine za účelom obnovy vzťahu rodiča a maloletého dieťaťa považovať za rozhodujúci názor maloletého dieťaťa, ak si toto dieťa neplní svoje zákonné povinnosti podľa ust. § 43 ods. 2 (prejavovať primeranú úctu a rešpektovať rodiča) a ust. § 43 ods. 3 písm. a) (spolupracovať so svojimi rodičmi v záujme starostlivosti o neho a jeho výchovu) zákona o rodine? Aká je váha povinností maloletých vyplývajúcich z ust. § 43 ods. 2 a ust. § 43 ods. 3 písm. a) zákona o rodine pri ukladaní výchovného opatrenia a názoru maloletého dieťaťa?“

d) „Je účelom výchovného opatrenia v kontexte ust. § 37 ods. 2 zákona o rodine naplňovať názor maloletých detí alebo práve naopak: je účelom výchovného opatrenia ukladaného v záujme maloletého v zmysle ust. § 37 ods. 2 zákona o rodine v záujme maloletých riešiť negatívny stav vzniknutý v rodine za účelom nápravy dlhoročného odlúčenia rodiča a detí a byť vedené k obnove vzťahu nepreferovaného rodiča a maloletého?“

e) „V kontexte ust. § 37 ods. 2 zákona o rodine je účelom výchovného opatrenia naplňovanie názoru maloletých detí alebo, naopak, je účelom výchovného opatrenia ukladaného v záujme maloletého v zmysle ust. § 37 ods. 2 zákona o rodine riešiť negatívny stav vzniknutý v rodine za účelom nápravy absencie vzájomného vzťahu maloletých, ako aj odmietania budovania vzťahu starších maloletých detí s mladšími maloletými deťmi, ktoré nemajú oboch rodičov rovnakých?“

f) „V prípade, že účastník konania preukáže potrebu uloženia výchovného opatrenia, avšak súd je toho názoru, že týmto účastníkom navrhované opatrenie nemožno v ňom navrhnutom znení uložiť, je súd povinný skúmať možnosti uloženia iného než navrhnutého opatrenia a takéto iné opatrenie uložiť?“

5.4. Dovolateľ dovolaciemu súdu navrhol, aby rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Navrhol, aby sudkyne odvolacieho súdu JUDr. Katarína Slováčková, JUDr. Ľubica Bundzelová a Mgr. Andrea Hadnagyová dovolací súd vylúčil z ďalšieho pojednávania a rozhodovania veci. Rovnako dovolateľ navrhol, aby dovolací súd vylúčil z ďalšieho pojednávania a rozhodovania veci sudkyňu súdu prvej inštancie Mgr. Katarínu Škultétyovú.

6. Matka sa k dovolaniu otca nevyjadřila.

7. Úřad práce, sociálních věcí a rodiny Bratislava ako procesný opatrovník maloletých dětí vo vyjadření k dovolaniu otca uviedol, že sa s rozhodnutím odvolacieho súdu v plnom rozsahu stotožňuje.

8. Na konanie vo veciach starostlivosti súdu o maloletých sa vzťahuje zákon č. 161/2015 Z. z. Civilný mimosporový poriadok (v znení neskorších zmien a doplnení, ďalej tiež len „CMP“). Na konania podľa tohto zákona použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak (§ 2 ods. 1 CMP). Keďže CMP v niektorých ustanoveniach o dovolaní (tretí diel tretej hlavy prvej časti CMP) s výnimkou nedostatku viazanosti dovolacieho súdu rozsahom dovolania vo veciach, v ktorých možno začať konanie aj bez návrhu (§ 77 CMP v spojení s § 121 rovnakého zákona) neustanovuje inak, dovolací súd ďalej skúmal možnosť aplikácie ustanovení CSP pre konanie o dovolaní otca maloletého dieťaťa.

9. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podal v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) účastník konania zastúpený v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorého neprospech (z procesného hľadiska) bol napadnutý rozsudok vydaný (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443, časť vety za bodkočiarkou CSP) dospel k záveru, že dovolaniu v časti namietajúcej tzv. zmätočnosti, ako bude uvedené tiež neskôr, treba priznať úspech.

10. I za účinnosti CSP a CMP treba dovolanie považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie aj podľa novej právnej úpravy nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani sebou samým) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (tu porovnaj napríklad 1Cdo/113/2012, 2Cdo/132/2013, 3Cdo/18/2013, 4Cdo/280/2013, 5Cdo/275/2013, 6Cdo/107/2012 a 7Cdo/92/2012).

11. Zhora naznačenej mimoriadnej povahy dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. Podľa § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie napadnúť (úspešne) dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach §§ 420 a 421 CSP.

Dovolanie otca založené na dovolacom dôvode podľa § 420 písm. e) CSP)

12. Podľa § 420 písm. e) CSP, z ktorého ustanovenia dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd.

13. Dovolanie otca podľa § 420 písm. e) CSP otec založil na otázke posúdenia prejednávania veci ne/zaujatým sudcom, senátom. V súvislosti s predmetným dovolacím dôvodom najvyšší súd opakovane (v zhode so svojim skorším rozhodnutím vydaným vo veci) kladie dôraz na pre vec rozhodujúce vnútroštátne právne normy a ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít, vrátane judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva .

14. Podľa čl. 48 ods. 1 veta prvá ústavného zákona SNR č. 460/1992 Zb. Ústava Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov (ďalej len „ústava“) nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi.

15. Podľa § 49 ods. 1 CSP sudca je vylúčený z prejednávania a rozhodovania sporu, ak so zreteľom na jeho pomer k sporu, k stranám, ich zástupcom alebo osobám zúčastneným na konaní možno mať odôvodnené pochybnosti o jeho nezaujatosti.

16. Účelom citovaného ustanovenia je prispieť k nestrannému prejednávaniu sporu, k nezaujatému prístupu

k stranám, ich zástupcom a osobám zúčastneným na konaní; zámerom je tiež predísť možnosti neobjektívneho rozhodovania.

17. Právo každého na nezávislý a nestranný súd, zakotvené v článku 36 Listiny základných práv a slobôd (uvedenej ústavným zákonom č. 23/1991 Zb., ďalej tiež len „Listina“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (uverejneného v prílohe oznámenia Federálneho ministerstva zahraničných vecí ČSFR č. 209/1992 Zb.), je integrálnou súčasťou práva na spravodlivý proces. V náleze sp. zn. II. ÚS 71/97 Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej tiež len „ústavný súd“) vyslovil, že „obsahom práva na nestranný súd je, aby rozhodnutie v konkrétnej veci bolo výsledkom konania nestranného súdu, čo znamená, že súd musí každú vec prerokovať a rozhodnúť tak, aby voči účastníkom postupoval nezaujato a neutrálne, žiadnemu z nich nenadržal a objektívne posúdil všetky skutočnosti závažné pre rozhodnutia vo veci. Nestranný súd poskytuje všetkým účastníkom konania rovnaké príležitosti pre uplatnenie všetkých práv, ktoré im zaručuje právny poriadok, pokiaľ súd má právomoc o takomto práve rozhodnúť.“

18. Ak je právo na nestranný súd vážne ohrozené z dôvodu nedostatočných záruk nezaujatého konania zo strany sudcu, na predchádzanie a zabránenie možnému nespravodlivému rozhodnutiu slúži inštitút vylúčenia sudcu z prejednávania a rozhodnutia veci. Je potrebné si uvedomiť, že ide o prostriedok ultima ratio, nakoľko tento inštitút v podstate zasahuje do ústavne garantovaného práva na zákonného sudcu, a preto je v každom konkrétnom prípade potrebné k otázke možného vylúčenia (zákonného) sudcu z prejednávania veci pre zaujatosť pristupovať so všetkou opatrnosťou a dôkladnosťou a starostlivo zvážiť, či skutočne existujú dôvody, ktoré sudcovi celkom zjavne bránia spor prejsť a rozhodnúť nestranne a nezávisle.

19. Rozhodnutie o vylúčení sudcu podľa §§ 49 až 58 CSP predstavuje výnimku z ústavnej zásady, podľa ktorej nikto nesmie byť odňatý svojmu zákonnému sudcovi (čl. 38 Listiny a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, t. j. ústavného zákona SNR č. 460/1992 Zb. v znení neskorších ústavných zákonov). Treba trvať na tom, že sudcu vylúčiť z prejednávania a rozhodovania pridelennej veci možno iba výnimočne a zo závažných dôvodov, ktoré mu celkom zjavne bránia rozhodnúť v súlade so zákonom nezaujato a spravodlivo. V zásade platí, že v určitej právnej veci by mal rozhodovať nezávislý a nestranný sudca vecne a miestne príslušného súdu, určený rozvrhom práce príslušného súdu a tento tzv. zákonný sudca by sa už v ďalšom priebehu konania nemal meniť. Dôvodom, pre ktorý môže prísť k uplatneniu výnimky z takejto ústavnej zásady (nezmeniteľnosti zákonného sudcu) v podobe inštitútu vylúčenia sudcu (z prejednávania a rozhodovania veci) a takto aj k prelomeniu zásady, o ktorej je reč, je záujem na zmarení hroziaceho rizika, že by v spore mohol rozhodovať zaujatý (a nie nestranný) sudca. Pri posudzovaní týchto dôvodov v konkrétnej situácii je nutné prihliadať aj na rozsiahlu judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) a ústavného súdu a napokon aj na závery, ku ktorým dospela doterajšia súdno-aplikačná prax najvyššieho súdu.

20. ESLP pri riešení otázky nestrannosti sudcu vychádza z toho, že okrem nezávislosti sudcu je potrebné brať zreteľ aj na ďalšie aspekty subjektívneho a objektívneho charakteru. Tieto aspekty nestrannosti rozlíšil aj pri svojom rozhodovaní (pozri napríklad Piersack proti Belgicku).

21. Subjektívna stránka nestrannosti sudcu sa týka jeho osobných prejavov vo vzťahu ku konkrétnemu prípadu a k stranám sporu, prípadne k ich zástupcom. Významné z tohto hľadiska je, čo si sudca myslel pro foro interno. Pri subjektívnej nestrannosti sa vychádza z prezumpcie nestrannosti, až kým nie je preukázaný opak. Na preukázanie nedostatku subjektívnej nestrannosti vyžaduje judikatúra ESLP dôkaz o skutočnej zaujatosti (tu pozri napríklad Hauschildt proti Dánsku). Rozhodujúce nie je však (subjektívne) stanovisko sudcu, ale existencia objektívnych skutočností, so zreteľom na ktoré môžu vznikať pochybnosti o nestrannosti sudcu. Práve tu sa uplatňuje tzv. teória zdania, podľa ktorej nestačí, že sudca je subjektívne nestranný, ale musí sa ako taký aj objektívne javiť v očiach strán. Spravodlivosť nielenže má byť vykonávaná, ale sa musí aj javiť, že má byť vykonávaná (Delcourt v. Belgicko - rozsudok ESLP zo 17. januára 1970, Padovani v. Taliansko - rozsudok ESLP z 26. februára 1993). Sudca sa teda má objektívne javiť v očiach strán, že je nestranný, a zároveň musí byť vylúčená

akákoľvek vonkajšia oprávnená pochybnosť o jeho nestrannosti.

22. Objektívny aspekt nestrannosti je založený na vonkajších inštitucionálnych, organizačných a procesných prejavoch sudcu a jeho vzťahu k prejednávaniu sporu, k stranám, ich zástupcom a osobám zúčastneným na konaní. Posúdenie nestrannosti sudcu nespočíva len v hodnotení subjektívneho pocitu sudcu, či sa cíti, resp. necíti byť zaujatý, ale aj v objektívnej úvahe, či možno usudzovať, že by sudca zaujatý mohol byť. Rozhodujúcim prvkom v otázke rozhodovania o zaujatosti, resp. nezaujatosti zákonného sudcu je, či obava stany sporu (z nedostatku nestrannosti sudcu) je objektívne oprávnená. Treba rozhodnúť v každom jednotlivom prípade, či povaha a stupeň vzťahu sú také, že prezrádzajú nedostatok nestrannosti súdu (Pullar proti Spojenému kráľovstvu), teda či je tu relevantná obava z nedostatku nezaujatosti. Relevantnou je len taká obava z nedostatku nestrannosti, ktorá sa zakladá na objektívnych, konkrétnych a dostatočne závažných skutočnostiach. Objektívnu nestrannosť nemožno ale chápať tak, že čokoľvek, čo môže vrhnúť čo aj len tieň pochybnosti na nestrannosť sudcu, ho automaticky vylučuje z prejednávania a rozhodovania veci. Je potrebné brať zreteľ na skutočnosť, že spoločenské vzťahy v najširšom slova zmysle sú vzťahmi vzájomného pôsobenia, kontaktu a interakcie medzi členmi spoločnosti; preto závažnosť, ktorá by založila pochybnosť o nezaujatosti zákonného sudcu (znamenala dôvod pre jeho vylúčenie z prerokovania a rozhodovania vecí), môže aj pri zohľadnení tzv. teórie zdania uplatňovanej v judikatúre ESLP nastať iba v prípade, keď je celkom zjavné, že jeho vzťah k sporu, stranám, ich zástupcom či osobám zúčastneným na konaní, dosahuje taký charakter a intenzitu, že aj napriek zákonom ustanovenej povinnosti nebude môcť rozhodovať „sine ira et studio“, teda nezávisle a nestranne (tu porovnaj napr. I. ÚS 332/08). Rozhodovať nestranne nie je právom, výsadou či privilegiom sudcov. Ide o základnú povinnosť sudcov, o štrukturálny prvok súdneho systému.

23. Existencia oprávnených pochybností o nestrannosti sudcu závisí vždy od posúdenia konkrétnych okolností prípadu a podľa objektívneho kritéria sa musí rozhodnúť, či (úplne odhliadnuc od osobného správania sa sudcu) existujú preukázateľné skutočnosti, ktoré môžu spôsobiť vznik pochybnosti o nestrannosti sudcu (pozri Fey proti Rakúsku).

24. Judikatúra ESLP vyžaduje, aby sa obava z nedostatku nestrannosti zakladala na objektívnych, konkrétnych a dostatočne závažných skutočnostiach. Objektívnu nestrannosť nemožno chápať tak, že čokoľvek, čo môže vrhnúť čo aj len tieň pochybnosti na nestrannosť sudcu, ho automaticky vylučuje ako sudcu nestranného. Existencia oprávnených pochybností závisí od posúdenia konkrétnych okolností prípadu. Opäť sa žiada zdôrazniť, že nestrannosť sa posudzuje podľa objektívnych symptómov. Sudca môže byť subjektívne absolútne nestranný, ale i napriek tomu môže byť jeho nestrannosť vystavená oprávneným pochybnostiam vzhľadom na jeho status, rôzne funkcie, ktoré postupne vo veci vykonával, alebo vzhľadom na jeho pomer k veci, k stranám, ich právnym zástupcom, svedkom a pod. Z tohto hľadiska preto nezáleží ani na tom, že sudca sa k návrhu na jeho vylúčenie vyjadril v zmysle, že sa vnútorne necíti byť zaujatý. Rozhodujúce nie je jeho stanovisko, ale existencia objektívnych skutočností, ktoré vzbudzujú pochybnosť o jeho nestrannosti v očiach strán a verejnosti (III. ÚS 158/08).

25. Názor strán sporu/účastníkov konania na nestrannosť sudcu môže byť podnetom na jej skúmanie, ale o nezaujatosti sudcu je potrebné rozhodovať na základe vyššie uvedených kritérií subjektívneho a objektívneho testu. Dbať na dodržanie nestrannosti je povinnosťou sudcov a nie strán sporu. Princíp nestranného rozhodovania, garantovaný okrem čl. 46 ods. 1 i čl. 48 ods. 1 ústavy, je zásadným princípom fungovania súdnej moci a je zákonnou, resp. ústavnou, ako i morálnou povinnosťou sudcov cítiť si tento princíp. Pri plnení tejto povinnosti musia sudcovia o nezaujatosti uvažovať nielen v subjektívnej, ale i v objektívnej rovine. Sudca sa teda nesmie uspokojiť s tým, že sa subjektívne necíti byť zaujatý, ale vždy sa musí zaoberať aj otázkou, či s ohľadom na jemu známe okolnosti prípadu, sú vylúčené oprávnené pochybnosti o jeho nezaujatosti.

26. Špecifické povinnosti sudcu stanovuje aj ustanovenie § 49 a nasl. CSP. Tento Civilný súdny poriadok poskytuje stranám sporu iba prostriedky, ktorými sa môžu práva na nezaujatého sudcu domáhať. Jedným z týchto prostriedkov je i námietka zaujatosti podaná podľa § 52 a nasl. CSP. Okrem

námietky zaujatosti môžu strany sporu podať i odvolanie zdôvodnené tým, že rozhodoval vylúčený sudca (§ 365 ods. 1 písm. c) CSP). Na vadu spočívajúcu v tom, že rozhodoval vylúčený sudca prihliada i dovolací súd v zmysle dovolacieho dôvodu podľa ustanovenia § 420 písm. e) CSP.

27. Tieto procesné prostriedky majú garantovať právo strany sporu/účastníka konania na nestranného sudcu. Z povinnosti všeobecných súdov vždy vykonať výklad príslušných ustanovení zákona ústavnokonformným spôsobom (čl. 152 ods. 4 ústavy) vyplýva, že aj pri výklade podmienok pre uplatnenie týchto prostriedkov musia súdy postupovať tak, aby umožnili čo najširšiu realizáciu tohto práva. Dovolací dôvod podľa § 420 písm. e) CSP podľa názoru najvyššieho súdu nevyžaduje ako nevyhnutnú podmienku jeho úspešného uplatnenia vyčerpanie námietky zaujatosti podľa § 52 a nasl. CSP. Tento dovolací dôvod možno preto uplatniť bez ohľadu na to, či strana sporu ne/využila námietku zaujatosti. Pri rozhodovaní o tom, či bude dovolaniu vyhovie, je nutné posúdiť nestrannosť sudcu ako z hľadiska subjektívneho, t. j. z hľadiska osobného presvedčenia a správania sa sudcu v danej veci, tak aj z hľadiska objektívneho, t. j. či sudca dáva dostatočné záruky pre vylúčenie legitímnych pochybností o jeho nestrannosti (porov. rozsudok veľkej komory Európskeho súdu pre ľudské práva z 15. októbra 2009 vo veci *Micallef v. Malta*, sťažnosť č. 17056/06, § 93, či uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 306/2014). Obdobne to pritom platí aj pre odvolací súd posudzujúci odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. c) CSP.

28. Sudcov pomer k stranám sporu/účastníkom konania môže byť založený predovšetkým príbuzenským alebo jemu obdobným vzťahom (porov. § 116 Občianskeho zákonníka), ktorému na roveň môže v konkrétnom prípade stáť vzťah priateľský alebo naopak nepriateľský. Nie je možné pritom vylúčiť, že sa nepriateľský vzťah sudcu k účastníkovi vytvorí pri služobnom styku, t. j. v rámci predchádzajúcich súdnych konaní alebo aj v priebehu konania súčasného, vždy tu ale musí byť určitý konkrétny dôvod, pre ktorý sa záujmy sudcu dostanú do rozporu so záujmami strany/účastníka, prípadne vyústenie vystupovania strany/účastníka v emotívne ovplyvnený postoj sudcu, ktorý inak všeobecne predstavuje nepatričné vybočenie z požiadavky na profesionálny prístup sudcu k stranám/účastníkom konania, z ktorého môžu vyvstať pochybnosti o nestrannosti a objektivite sudcu vzhľadom na jeho (do novej špecifickej polohy postavený) vzťah k strane/účastníkovi konania.

29. V súvislosti s posúdením opodstatnenosti tejto námietky dovolací súd poukazuje na rozhodnutie najvyššieho súdu z 21. augusta 1997 sp. zn. 3Cdo/153/1996, publikované ako judikát č. R 59/97. Právna veta uvedeného rozhodnutia vydaného za účinnosti predošlej procesnej právnej úpravy Občianskeho súdneho poriadku nelimitovala vznesenie námietky zaujatosti účastníkom konania nijakou lehotoú, ako tomu bolo od 01. 09. 2003 a ako je tomu v súčasnosti, znie: „Neexistencia žiadneho rozhodnutia alebo existencia právoplatného rozhodnutia nadriadeného súdu o tom, že sudca je alebo nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania vecí, nebráni dovolaciemu súdu pri skúmaní podmienok prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 237 písm. g) O.s.p., posúdiť túto otázku samostatne a prípadne i inak, než ju posúdil nadriadený súd súdu procesnému, ktorý vo veci rozhodoval, ak v námietke boli uvedené nové skutočnosti". Tento záver najvyššieho súdu je naďalej aktuálny vo vzťahu k § 420 písm. e) CSP.

30. Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojom rozhodnutí z 18. decembra 2013 sp. zn. IV. ÚS 797/2013 poukázal na judikatúru najvyššieho súdu, z ktorej vyplýva, že niet žiadnej vecnej ani procesnej prekážky na to, aby v dovolacom konaní pri posudzovaní namietanej vady konania v zmysle § 237 písm. g) Občianskeho súdneho poriadku (aktuálne § 420 písm. e) CSP) nemohla byť otázka vylúčenia sudcu otvorená znovu bez ohľadu na to, že ju vyriešil prejudiciálne už súd nadriadený i inštančný zároveň, najmä keď skutkové okolnosti prípadu voči namietanému sudcovi budili dôvodné pochybnosti o jeho nezaujatosti; dovolací súd je na to priamo predurčený § 241 ods. 2 písm. a) a § 237 písm. g) v spojení s § 242 ods. 1 OSP (rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/153/1996). Existencia právoplatného rozhodnutia nadriadeného súdu o tom, že sudca je alebo nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania vecí, teda nebráni dovolaciemu súdu pri skúmaní podmienok prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 237 písm. g) OSP (aktuálne § 420 písm. e) CSP) posúdiť túto otázku samostatne a prípadne i inak, než ju predtým posúdil súd nadriadený súdu procesnému, ktorý vo veci rozhodoval.

31. Podľa najvyššieho súdu sú tieto závery ústavného a najvyššieho súdu použiteľné i vo vzťahu k odvolaciemu konaniu pri skúmaní podmienok prípustnosti odvolania podľa § 365 ods. 1 písm. c) CSP .

32. Dovolateľ nielen v dovolaní ale aj pred odvolacím súdom opakovane poukazoval, že sudca Mgr. Róbert Bardáč, PhD. (ďalej len „sudca Bardáč“) bol z prejednávania a rozhodovania veci na súde prvej inštancie vylúčený, a to s poukazom na odôvodnené pochybnosti, ktoré možno mať o jeho zaujatosti voči jeho osobe. Táto zaujatosť sudcu Bardáča - ale nielen ona - rezultovala podľa dovolateľa vo viacerých prípadoch k nesprávnemu procesnému postupu znemožňujúc uskutočňovať mu jemu patriace procesné práva.

33. Odvolací súd v danej súvislosti vo svojom rozhodnutí uviedol, že „Zo všetkých otcom prezentovaných skutočností je zrejmé, že nim tvrdenú zaujatosť vyvodzuje len z vyjadrení zákonného sudcu k ústavnej sťažnosti podanej otcom a maloletými deťmi vo veci vedenej pôvodne na Okresnom súde Bratislava I podľa sp. zn. 3P/57/2017 po rozhodnutí danej veci. V prvom rade treba uviesť, že otcom maloletých detí prezentované námietky zaujatosti zákonného sudcu sa týkajú postupu súdu v inom konaní. Taktiež vyvodzovanie zaujatosti súdu vzhľadom na jeho vyjadrenie, že „otec neprešiel žiadnou sebareflexiou“ je irelevantné. Takéto konštatovanie nepreukazuje, že by vzťah sudcu k otcovi dosahoval takú intenzitu a povahu, že by sudca nebol schopný nezávisle a nestranne rozhodovať. Je potrebné však uviesť, že subjektívna nespokojnosť otca maloletých detí s právnym názorom konajúceho súdu a následným rozhodnutím vo veci samej nie je objektívnym dôvodom pre vylúčenie, resp. vyslovenie pochybností o nezaujatosti sudcu. Aj Najvyšší súd SR v uznesení z 12. decembra 2024 sp. zn. 7CdoR/12/2024 dospel k záveru, že v prejednávanej veci nebol daný reálny dôvod pochybovať o nezaujatosti sudcu Mgr. Bardáča, PhD. Podľa Najvyššieho súdu SR z vyjadrenia zákonného sudcu Mgr. Róberta Bardáča, PhD. o tom, že: „...navrhovaná dĺžka a frekvencia výchovného opatrenia má charakter sankcie namierenej voči matke a maloletým deťom a že otec, ktorý podľa názoru súdu neprešiel žiadnou sebareflexiou, by pri takto nariadenom výchovnom opatrení iba „čakal“ na výsledok nanúteného poradenstva s členmi svojej rodiny“, ktoré mal podľa otca sudca predosť na pojednávaní a tiež priamo v prvoinstančnom rozhodnutí, rovnako aj z vyjadrenia tohto sudcu k ústavnej sťažnosti otca maloletých detí, o tom, že sťažnosť považuje za „bizarnú“, pri súčasnom stanovisku sudcu k vyjadreniu druhého v poradí v tom smere, že slovo bizarný použil len v tom význame, aký má toto slovo v slovenskom jazyku, čo znamená. v rámci synonym tohto slova v slovnej podobe „čudný, podivný, zvláštny“, v posudzovanom prípade nemožno bez ďalších relevantných skutočností dovodiť, že by sudca prechovával voči otcovi subjektívne nepriateľský postoj. Napokon ani z obsahu spisu, okrem namietaných vyjadrení sudcu, ktorých intenzita neprekračuje z pohľadu profesijnej povinnosti hranicu akceptovateľnosti, nevyplyvajú žiadne iné konkrétne okolnosti, ktoré by nasvedčovali tomu, že existuje určitý dôvod, pre ktorý by bolo možné usudzovať pomer zákonného sudcu k otcovi ako účastníkovi konania v zmysle § 52 a nasl. Civilného sporového poriadku.“ (body 41., 42. napadnutého rozhodnutia).

34. Berúc do úvahy uvedené východiská pre posudzovanie ne/zaujatosti zákonného sudcu, najvyšší súd i naďalej zotrváva na už raz vyslovenom názore v ostatnom uznesení sp. zn. 7CdoR/12/2024 vydanom v prejednávanej veci, z ktorého odvolací súd v napadnutom rozhodnutí vychádzal, čím potom dovolacia námietka otca podľa § 420 písm. e) CSP nemohla byť považovaná za dôvodnú.

35. Dovolateľ v dovolaní podľa § 420 písm. e) CSP namietal i zaujatosť sudkýň zaradených do senátu 12CoP Krajského súdu v Trnave, konkrétne predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Slováčkovej a členiek senátu Mgr. Andrei Hadnagyovej a JUDr. Ľubici Bundzelovej, ktorý senát vo veci rozhodoval.

36. Dovolateľ zaujatosť členiek senátu 12CoP demonštroval prostredníctvom obsahu časti zvukového záznamu z pojednávania vo veci konaného dňa 02. júla 2025, na ktorom pojednávaní bolo po porade senátu vyhlásené dovolaním napadnuté rozhodnutie, z ktorého zvukového záznamu vyplývajú nasledovné vyjadrenia k jeho osobe:

36.1. JUDr. Katarína Slováčková: „Akože, s týmto ja som sa ešte nestretla, že iné deti účastníkmi konania a vo výchovnom opatrení. A na takúto blbosť budeš musieť dať odpoveď.“;

36.2. JUDr. Katarína Slováčeková za smiechu Mgr. Andrey Hadnagyovej: „Ja sa nečudujem, že sa s ním nechcú stretnúť. Patologická osobnosť.“;

36.3. JUDr. Katarína Slováčeková: „...že on chce výsluch, klásť otázky a ju zničiť úplne. To v žiadnom prípade.“;

36.4. JUDr. Katarína Slováčeková: „A tomu otcovi by pomohla psychoterapia, lebo on stále toto rieši.“;

36.5. JUDr. Katarína Slováčeková: „Úplne z neho má človek taký... Také nepríjemné z neho niečo ide, že normálne na grkanie.“ - Mgr. Andrea Hadnagyová: „On je jak sto čertov.“ - JUDr. Katarína Slováčeková: „Normálne, že na grkanie.“ - Mgr. Andrea Hadnagyová: „On toto nevie prežiť. Sebestredný narcis.“;

36.6. JUDr. Ľubica Bundzelová: „...právom záverečnej reči.“ - JUDr. Katarína Slováčeková: „Vieš čo? Ja som ho už nemohla počúvať. Akože, o čom to bolo?“.

37. Z obsahu námietky zaujatosti vznesenej otcom, vychádzajúc z objektívnej aj subjektívnej stránky sudcovskej nezávislosti, najvyšší súd musí konštatovať, že minimálne v čase rozhodovania napadnutým uznesením došlo k naplneniu predpokladov v zmysle § 49 ods. 1 CSP. V danom prípade ide predovšetkým o objektívnu nestrannosť členiek odvolacieho senátu 12CoP, ktoré vo veci rozhodovali. Je tomu tak z dôvodu, že dve z namietaných sudkyň v pozícii členiek senátu odvolacieho súdu, ktorému bola vec pridelená, sa podľa obsahu časti zvukového záznamu (čo do autenticity namietanými sudkyňami nepopretého), subjektívne zaujatým a neprístojným spôsobom vyjadrili k osobe otca, ktorá skutočnosť sama o sebe ich diskvalifikuje z objektívneho pohľadu na ich nestrannosť a nezaujatosť. Bolo možné zvažovať otázku, či zaujatou má byť/je aj JUDr. Bundzelová, ktorá explicitne neuvážené vyjadrenia o osobe otca neuvádzala. Bude však v záujme účastníkov konania i celkového postoja senátu 12CoP, pokiaľ už len z implicitných dôvodov (pasívny postoj k vyjadreniam kolegyň) nebude vo veci rozhodovať aj ostatná členka senátu. Aj napriek tomu, že namietané sudkyne zhodne uviedli, že vo veci (aj) vo vzťahu k otcovi sa necítia byť zaujaté, nemožno inak, ako konštatovať, že ich nestrannosť bola takto vystavená oprávneným pochybnostiam, čím potom vo veci rozhodol vylúčený senát, čo naplnilo dovolací dôvod podľa § 420 písm. e) CSP.

38. Naplnením dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. e) CSP na základe dovolania otca s následkom zrušenia napadnutého rozsudku odvolacieho súdu sa najvyšší súd ostatnými namietanými vadami v dovolaní otca z dôvodu predčasnosti (čo platí aj pre namietanie sudkyne Mgr. Kataríny Škultétyovej, ktorá doposiaľ vo veci nerozhodovala a zrušením „iba“ rozhodnutia odvolacieho súdu nie je v čase vydania tohto rozhodnutia zrejmé, či vôbec vo veci konať a rozhodovať bude) a efektívnosti ďalej nezaoberal.

39. Vychádzajúc z uvedeného bolo preto potrebné napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušiť (§ 449 ods. 1 CSP) a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie (§ 450 CSP).

40. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP). Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

41. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.